

SCHOOL TIMES

No 2/15-16

Školní občasník vydávaný žáky VYŠŠÍ ODBORNÉ ŠKOLY SKLÁŘSKÉ A STŘEDNÍ ŠKOLY, NOVÝ BOR. Neprodejné.

GLASS SCHOOL
Nový Bor

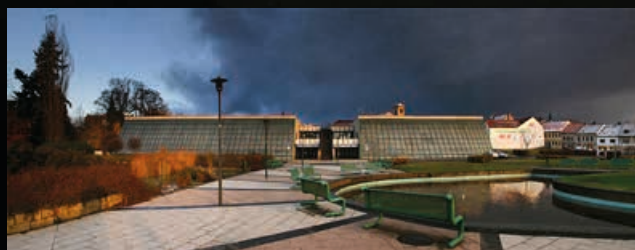
Přírodovědný klokan 2015

Smart informace

Recenze na jazz blues café U BÍLÝHO ČERNOCHA

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,

dostává se k vám další pokračování školního časopisu.

Jmenuji se Lucie Smělá a jsem šéfredaktorkou tohoto časopisu. Pokud rádi píšete, o něco se zajímáte, chcete se se svým talentem pochlubit, neváhejte mě kontaktovat na e-mail: lucy.smela@email.cz

Společně s mými kamarádkami bychom rády vytvářely časopis, který by byl schopen oslovovat všechny naše spolužáky v celé škole, kteří mají nejrůznější zájmy. V časopise se dočtete o nejrůznějších zajímavých aktualitách, které se na naší škole odehrály, ale také o všech možných zajímavých mimoškolních aktivitách vás spolužáků. Rády bychom proto přijímaly drobné články a fotografie dokumentující tyto aktivity. Pokud patříte mezi fanoušky různých hudebních stylů, můžete s námi spolupracovat a vést tak rubriku hudebních stylů. Podobně vyzýváme odborníky v módních stylech i jiných zajímavých oblastech, rády rozšíříme časopis o další rubriku.

IMPRESSUM

Na přípravě textů a tvorbě časopisu se podílejí:

Texty:

Lucie Smělá, Jan Kubelka, Magdalena Nešněrová, Matěj Dvořák, Mgr. Anna Vánová

Obrazy: Viktorie Maderová (editor)

Sazba: Lucie Smělá

Přírodovědný KLOKAN 2015

Soutěž Přírodovědný klokan pořádá Přírodovědecká fakulta Univerzity Palackého v Olomouci ve spolupráci s Pedagogickou fakultou UP v Olomouci. Cílem soutěže je vzbudit zájem o technické a přírodovědné obory. Koná se pravidelně v říjnu a MŠMTV zařadilo soutěž do programu Excelence.

Soutěží se ve dvou kategoriích podle ročníků ZŠ a SŠ. Studenti postupují z krajských kol do kol celorepublikových a dále do kol mezinárodních. Celkové vyhodnocení a zpracování statistik za celou Českou republiku se provádí v centru v Olomouci. Naši studenti 1. a 2. ročníku soutěží v kategorii JUNIOR.

Všichni soutěžící si zaslouží pochvalu, protože se jedná o náročnou soutěž. Z tohoto důvodu měli všichni radost z každého získaného bodu a diplomu, kterým byl oceněn každý soutěžící.

Mgr. Anna Váňová

Foto: Vojtěch John, Filip Karban, Daniel Galek, Kristýna Boráková, Markéta Bočková, Pavlína Svobodová

Body	Studenti G2, G1, P2, D2
61	Daniel Galek (G2)
57	Kristýna Boráková (G2)
55	Vojtěch John (G2), Filip Karban (G2)
53	Markéta Bočková (G1), Pavlína Svobodová (G1)
	Lucie Smělá (G2)
	Viktorie Antošová (G2), Julie Brustmannová (G1), Marie Chovancová (G1), Natálie Pokorná (G1), Daniel Rábl (G1), Lucie Lančová (P2)
	Tereza Balvínová (G2), Tomáš Filipi (G1)
	Šárka Pancová (G2), Aneta Šmídová (P2)
	Kateřina Bělková (G2), Anna Kořínková (G2), Denisa Lacinová (G2), Jakub Brabec (G1)
	Filip Dirigl (G2), Anna Školková (G1)
	Anna Šleierová (P2), Pavla Mašková (D2)
	Viktorie Maderová (G2), Petra Flugrová (D2)
	Marie Volmanová (G2), Lara Akkadová (G1)
	Tereza Tilleová (G1), Jakub Matoušek (D2)
	Vanessa Kraková (G2)
	Maria-Laetitia Martinová (G1), Kateřina Půlkrabová (G1)
	Phuong Anh Nguyen (G2)
	Anežka Hladíková (G2)
	Martin Rosický (G1), Anežka Školková (G1)
	Dominika Harantová (D2)
	Vojtěch Jeřábek (G1), Sněžina Nenova (D2)

EINSTEIN

Dámičky si nelámou pouze nehty a podpatky, ale také hlavu! Zahod' předsudky o tom, že holky postrádají logické myšlení. Vyzkoušej si originální módní kabát, který dostala původní Einsteinova hádanka!

Patříš mezi 2 % populace, která dokážou tuto logickou úlohu vyřešit? Tak čti dál...

Každá z 5 žen má jiný typ domu, jiný dopravní prostředek, jiný rodinný stav, nosí jinou módní značku a miluje jiný kus oblečení.

- 1) Ta, co nosí Dior, žije v rodinném domě.
- 2) Ta, co nosí Versace, jezdí na kole.
- 3) Ta, co nosí Gucci, je vdaná.
- 4) Vila stojí nalevo od apartmá.
- 5) Majitelka vily miluje sukně.
- 6) Ta, co miluje šaty, jezdí autem.
- 7) Ta, co miluje kalhoty, žije v nízkonákladovém domě.
- 8) Obyvatelka prostředního domu je vdova.
- 9) Ta, co nosí Armani, žije v prvním domě.

- 10) Milovnice svetrů, žije vedle té, co jezdí na motorce.
- 11) Ta, co jezdí na skútru, žije vedle té, co má nejradši kalhoty.
- 12) Ta, co miluje šátky, je zasnoubená.
- 13) Ta, co nosí Chanel, miluje sukně.
- 14) Ta, co nosí Armani, žije hned vedle řadového domku.
- 15) A ta, která miluje svetry, má svobodnou sousedku.

Otázka zní: Kdo jezdí taxíkem?

Odpověď: Taxíkem jezdí ta, co nosí značku Chanel, žije ve vile, miluje sukně a je zadaná. (Řešení viz tabulka)

TYP DOMU	nízkonákladový	řadový	rodinný	vila	apartmá
MÓDNÍ ZNAČKA	Armani	Gucci	Dior	Chanel	Versace
OBLÍBENÝ KUS ODĚVU	kalhoty	svetr	šaty	sukně	šátky
RODINNÝ STAV	svobodná	vdaná	vdova	zadaná	zasnoubená
DOPRAVNÍ PROSTŘEDEK	motorka	skútr	auto	TAXÍK	kolo

Krčma U Tří cest

Malé škrábnutí

Hospodský Dráb, muž v nejlepších letech života, byl vysokého vzrůstu a štíhlé postavy. Jeho ostře rýsovanou brunátnou tvář krásil precizně udržovaný knírek a vlasy sčesané do patky. Cizí hosté se Drábovu pohledu spíše vyhýbali, neboť se zdál být nevraživý. Stálí návštěvníci venkovské krčmy U Tří cest však dobře věděli, že hostinský svým pohledem vyjadřuje nedůvěřivost v cizince, kterážto prý plyne z životní zkušenosti, ale že ve skutečnosti se v jeho očích dokáže i čas od času ukázat náznak vlídnosti.

Přesně tyto oči zrovna přejížděly po místnosti. Dráb měl situaci neustále pod kontrolou. Jeho ruce automaticky vykonávaly navykklé úkony. Umývaly a utíraly nádobí. Natáčely zlatavé pivo do püllitrů. Ve chvílích nicnedělání prsty poklepávaly na dřevěném pultu. Přesně jako teď.

Těžký hospodský vzduch rozvířil poryv chladu, jelikož kdosi se skřípotem otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Dráp si ihned prohlédl tři nové příchozí. Přišli mu povědomí.

„Tři piva, pane vrchní,“ zvolal jeden z nich.

Dráb na něj pouze pohlédl a lehce kývnul hlavou. Uvědomil si, že mu pivo v sudu dochází, a tak už by nemuselo být dobré. Odhrnul závěs za výčepem a jal se vyndávat nové zásoby. Zatímco koulel těžký sud, pod nohama mu proběhl mourovatý kocour.

„Jedeš, špindíro,“ zaklel Dráb. Podivil se, kde se tady ten kocour bere. Nikdy přeci neopouštěl svůj pelech u hospodského krbu. Nanejvýš v případech, kdy mu jeho opatrovník dal pod výčepní pult žrádlo anebo když venku zavěšil samici. Teď se svěšeným ocasem pelášil do sklepení. Hospodský odložil barel. Něco se děje.

A vskutku. Všichni štamgasti krčmy U Tří cest byli odvráceni zády od výčepu, vzrušeně halekali a přihlíželi potyčce v rohu místnosti. Dráb napjal všechny své obličejové svaly a přimhouřil oči, aby skrze začouzenou místnost viděl, co se děje. Šestice chlápku v sobě byla zakleslá a navzájem se častovala nadávkami. Byli mezi nimi i tři noví příchozí. Dráb věděl, že ke každé dobré hospodě patří i dobrá rvačka. Tahle vypadala nadějně. Pro jistotu si nicméně vykasal rukávy a s rukama založenýma na prsou pozoroval bitku.

Rváči se mezitím všelijak přetahovali, takže nikdo nevěděl, kdo stojí proti komu. Za nimi se v rohu choulila útlá dívka. Brzy si musela začít krýt hlavu, neboť vzduchem začaly krom ostrých slov létat rovněž rozličné předměty. Dráb zneklidněl. Jakmile praskne první kus nábytku, je třeba tu komedii skoncovat. Přeci jenom se mu v posledním měsíci pokladnice trochu vyprázdnila, zamyslel se. Bitka se vyvíjela příznivěji pro trojici příchozích. Zřejmě to byli ostřílení zápasníci. Co chvíli tiskli své soky na stůl. Jeden se ale rychle vzchopil, popadl zápasníka za límec a vši silou jím mrštíł o stůl, až to zapraskalo a prkna se prolomila. Hostinský již déle nepřihlížel. Pochroumaný bijec se otřepal a sáhl za opasek, odkud vytáhl široký nůž. Dívka zaječela

a mezi hosty nastal zmatek. Ozbrojený ťal po svém sokovi a zasáhl ho do paže. Cákanec krve potřísnil nažloutlý ubrus a raněný, mládenec s pocuchanou kšticí, v bolesti klesl do kolen. Hrot nože se chystal zasadit další ránu.

„Tak to by stačilo,“ sykl Dráb. Pistolí mířil na ozbrojeného padoucha. Už dobře věděl, s kým má tu čest.

„Okamžitě se spakujte a vypadněte zpátky do toho prašivého brlohu, ze kterého jste přilezli.“ V nastalém tichu cvakla pojistka pistole, jasné poslední varování pro tři padouchy, aby odešli. Chvíli váhali, zdali se nemají vrhnout i na hostinského. V jeho očích ale rozpoznali nesmlouvavost a dost velkou pozornost na to, aby z pistole co nevidět zazněly tři rychlé výstřely.

„Jdeme, chlapi. Na tu tvoji hospůdku si ještě posvítíme,“ vyhrožoval jeden z padouchů. Jeho slova chvíli zůstala viset ve vzduchu, a pak se s třísknutím dveří rozplynula.

Několik lidí již déle neotálelo a vrhlo se na pomoc raněnému mladíkovi. Z jeho paže crčel velký pramínek krve. Byl však při vědomí a úpěl.

„Můžeš vstát?“ otázal se Dráb.

„Zajisté, je to jen... malé škrábnutí. Potřeboval bych to... obvázat,“ vypravil ze sebe s námahou mladík a postavil se na nohy. Dva chlapíci, kteří se také účastnili rvačky, ho podepřeli a odtáhli k výčepu.

Jeden z nich měl na hlavě nakřivo naražený zmuchlaný cylindr a jeho jinak fešný úbor byl značně potrháný. Druhý byl středně vysoký a statné postavy. Tvář mu však také poznamenávalo několik nepříjemných šrámů. Trochu zachraptěl a odplivl krev. Vzápětí si uvědomil, že mu z pusy vylétl navíc ještě zub.

Trojice mužů usedla k pultu. Hosté se postupně uklidňovali a vraceli se ke svým starostem, ke svým püllitrům, či k rozehraným partiím mariáše. Hospodský Dráb přispěchal s obvazy a vodou a začal mladíkovi ošetřovat krvácející ránu. Nejprve ji vyčistil, a poté obratně obvázal několika vrstvami, jako by byl zkušený ranhojič. Léta strávená v této krčmě ho naučila ledacos. První pomoc po bitkách byla jen jednou z mála věcí.

„Jaké bláznovství vás přimělo se s těmahle chlápky pouštět do křížku?“ otázal se hospodský. Otřel si zpocené čelo a opřel se o pult. První pomoc byla podána.

Všichni tři dotazovaní pohlédli ke stolu, kde seděla ještě stále vylekaná dívka.

„Obtěžovali ji,“ odpověděl muž v cylindru.

„Já se jí zastal a zdvořile jim namítl, že takto by se s ctěnou dámou zacházet nemělo. Pronesli směrem ke mně pár nepěkných slov a já jim prostě odvětil, že úroveň jejich řečnického vyjadřování zřejmě odpovídá úrovni jejich intelektu,“ vysvětloval raněný mládenec.

„A pak se to nějak zkrátka strhlo samovolně,“ dodal třetí muž.

„Zbytek jsem viděl na vlastní oči, vy hrdinové,“ pronesl ironicky Dráb a znovu si prohlédl dívku sedící u stolu.

„Nevím, jestli bych kvůli nějaké krasotince riskoval krk.“ Hostinský si všiml, jak všichni tři ztěžka polykají. Vrátil se proto pro soudek, narazil jej a počal čepovat čerstvé pivo. Na účet podniku.

„Co to vůbec bylo za darebáky? Byli podobně ošaceni a rvali se neskutečně zarputile,“ přemýšlel muž s atletickou postavou.

Dráb očima přešel po okolí, mírně se naklonil a spustil šepetem: „Bezpochyby patřili k bandě loupežníků zpod Vlčí hory. Celý kraj se před jejich krutostí třese a málokdo se odváží jim postavit. Mělo mi to dojít hned, že to jsou oni. Vínové šály, co jim obepínaly krky, jsou jejich poznávacím znakem. Pro příště vám doporučuji vyhybat se jim.“

Na delší chvíli nastalo ticho. Raněný mladík občas zasténal a pohlédl na svoji paži. Dva páni vedle něj upřeně hleděli do svých püllitrů. Dráb odbíhal obsluhovat zákazníky, kterých postupem času přibývalo.

Za okny se již snesla na krajinu tma, pouze pár luceren v okolí krčmy osvětlovalo okolní přírodu. Krčma se vskutku nacházela na trojcestí. Hrázděnou budovu z několika stran obklopoval les, do kterého se rozcházely dvě cesty. Ta třetí se pak vinula loukou ze svahu. Měsíc bděl nad celým krajem. Divá lesní zvěř se toulala lesem. Lidé ve městech se trousili za zábavou do hostinců a společenských sálů, potulní pocestní se zase choulili u plápolajících ohýnků. Vítr se proháněl korunami stromů a po pláních. Byla krásná pozdně letní noc.

Poraněný mládenec sedící na lavici u výčepu dopíjel další sklenici piva. Cítil, jak se mu rozlévá jeho drobným tělem a pomalu stoupá do hlavy. Svýma zelenýma očima pohlédl na dva muže vedle něho. Pocítil k nim náklonnost, protože

se k němu při té potyčce z jakéhosi nepochopitelného důvodu přidali. Obětovali své krásné tváře, obleky i zuby. A pro co? Pro to, že chtěl zachovat svoji hrdost a ctnost a zastal se neznámé dívky? Nebo pro to, že mu chování loupežníků připomnělo zkaženost světa, proti které tak brojil? Či si snad chtěl jen vybit všeobecnou zlost a zoufalost, která v jeho mysli panovala? Ať to bylo jakkoliv, ti dva... vlastně tři, i ten podivný vrchní, se mu stali spřízněnými dušemi. Třeba mají podobné myšlenkové pochody a prožívají podobné potíže. Náhle se mladíkovi zachtělo podělit se s nimi o svůj osud.

„Myslím si, pánové, že ženy stojí za to, abychom se o ně prali a abychom za ně byli ochotni pokládat své životy,“ pronesl a opět pohlédl na černovlasou dívku, která stále ještě neopustila hospodu. „Obzvláště jsou-li takto půvabné a okouzlující.“

Všichni čtyři muži u výčepu na sebe pohlédli a pousmáli se. Výrazy v jejich obličejích značily souhlas.

„Mluvíš, mládenče, jako bys kvůli některé z žen již život riskoval,“ usoudil muž s cylindrem.

„Pravdu díš, příteli. Pro nejedno ženské srdce jsem nasažoval vlastní krk. Osobně však upřednostňuji boj slovy a skutky. Jenomže ani ty nezmůžou vše, neb ženská duše je nevyzpytatelná a těžko pochopitelná, považte pánové.“

Muži propukli v smích.

„Nebudeš ty nějaký tenhle, ten... básník?“ otázal se muž s urostlou postavou. V jeho srdečném úsměvu scházel jeden zub.

Hospodský Dráb postavil před básníka nový püllitr.

„Tu máš, aby ti nevysychalo v krku. A teď už povídej, jak to s tou tvou ženskou dušičkou bylo.“

Jan Kubelka, G4

DOKONALOST

Dřív jsem existovala pouze v knihách a historkách, které se povídaly mezi lidmi. Byla jsem stvořena prvním spisovatelem, který kdy existoval a pojmenoval mě - Dokonalost. Ale pak si mě půjčovali do dalších a dalších příběhů spisovatelé, kteří ke mně měli velikou úctu a chovali ke mně respekt. Stalo se to mým povoláním přebíhat z jednoho příběhu do druhého. Mým úkolem bylo konat dobro. Když ale moje práce skončila a já musela příběh opustit, viděla jsem, jak se vše měnilo k horšímu. Já si to ale dříve vůbec k srdci nebrala, bylo to pro mě normální a všední, a i když jsem občas chtěla zakročit a zůstat ještě o pár minutek déle, nemohla jsem. Neměla jsem totiž svobodnou vůli, ovládal mě můj Pán, který mě zrovna vlastnil.

Já ale nebyla jediná, kdo měl takto zvláštní práci. Existovala zde i vlastnost, kterou ostatní nazývali Sobectví, nikdy jsem ji nepotkala, znala jsem ji jenom z vyprávění od svého Pána, který si na ni neustále stěžoval.

„Hej ty!“ křikl na mě neznámý hlas jakoby z dálky. V skutečnosti se ale ozýval někde blízko mě. Otáčela jsem se a hledala někoho, kdo by tak podivný hlas mohl mít. Okolo mě bylo prázdné... Zvedla jsem hlavu a uviděla jsem ho. Myslím, že to je ono, myslím, že vím, kdo to je... To je Sobectví!

„Jako já?“ řekla jsem a ukázala na sebe svým tenkým ukazovákem.

„Jo, ty, to se tam dole nenudíš?“ popíchnul mě.

„Nikdy jsem se tu nenudila, tak se nenudím ani teď, děkuji za optání, měj se...“ řekla jsem suše a otočila se zády.

„Copak tě, krasotinko, nezajímá, jak se tu mám já? Svět, kde nemusíš dělat, co po tobě chce tvůj Pán a kde můžeš žít?“ snažil se získat mou pozornost a podařilo se mu to. Otočila jsem se zpátky a zírala na něj, pokoušela mě zvědavost. Můj Pán si na chvíli odběhl, o tomhle se ani nedoví, budu tam jen chvíli, když on tam je také, tak se nic nemůže stát, pomyslela jsem si.

„Jak bych se mohla dostat tam, kde jsi ty?“ optala jsem se nenápadně a stále mu hleděla do očí.

„Chce to pouze jeden skok,“ odpověděl a hodil šibalský úsměv. „Jeden říkáš...“ řekla jsem tichounce pro sebe. Jenom jeden skok mě dělí od něčeho nového, je to má příležitost. Rozmýšlela jsem, strašně mě to lákalo, ale zároveň jsem také měla šílený strach.

„Jo... Tak co, skáčeš za mnou?“

„Ano,.. skočím za tebou...“ Jakmile mi ta slova proběhla kolem zubů, celá jsem se zachvěla vzrušením a zároveň zděšením.

„Musíš skočit hned!“ štěkl na mě chladně.

„Bojím se!“ začalo se mi špatně dýchat. Tohle bylo už vážné rozhodování, žádné představy, tohle bylo reálné.

„Chytnu tě!“ křiknul do knihy s nataženými rukama. Tím mi dodal kuráž a já se odrazila od země a se zavřenými očima vyskočila. Byl to tak zvláštní pocit - proletět skrz stránku a přistát někomu v náručí. Poprvé jsem cítila něčí dotek,

bylo to příjemné.

„Tak to bylo...“ nebyla jsem schopna slova.

„Dobrý, co?“ zakřenil se na mě „Tohle já dělám pokaždé, když nemám co na práci, je to mnohem lepší, než se jen tak toulat v knížce, když ostatní můžou po tomhle světě chodit, proč my bychom také nemohli?“

„To máš pravdu,“ sklonila jsem hlavu a zamyslela se nad jeho proslovem. Tohle nemůže být přeci to, o čem všichni tak špatně mluví.

„Mimochodem, jmenuji se Sobectví, a jak říkají tobě?“

„Dokonalost.“

Zvedla jsem hlavu a podívala se mu do očí, měl v nich takovou jiskru, kterou jsem za svůj život neviděla, byl okouzlující a vyvolával ve mně takový zvláštní nepopsatelný vnitřní pocit.

Náhle se začalo vše klepat, bylo to strašně zvláštní, voda ve skleničce začala poskakovat, jako kdyby po ní běhalo tisíce vážek a najednou se k nám začal přibližovat hluk... blíž a blíž.

„Co se to děje?“ zakřičela jsem, aby mě přes ten rámus vůbec uslyšel.

„Sakra! Musíš se ihned vrátit do knihy, to je tvůj Pán! Já se musím také rychle ztratit, pochybuji, že by měl ze mě radost, kdyby mě tady takhle uviděl. Uvidíme se brzy!“

Než se jeho poslední slova dostala k mým uším, bylo Sobectví už dávno pryč. Nebyl čas na zbytečnosti, neměla jsem čas o tom přemýšlet, hlavním úkolem pro mě bylo dostat se zpět do knihy. Ale jak? Hluk se blížil, hřměl, příběhla jsem ke knížce, zavřela oči a skočila.

Uf, tak to bylo o chlup. Dopadla jsem docela dobře, měla jsem sice pohmožděné koleno, ale jen co jsem vstala, rána se mi začala hojit. Procházela jsem knihou s myšlenkami jen a jen na něj. Co se děje, že ho nemůžu dostat z hlavy, kde se ve mně takový pocit vůbec objevil? Už bych ho chtěla zase vidět, vůbec ho neznám, ale mám pocit, jako kdybych o něm věděla úplně všechno...

Čekala jsem...

Až jednoho dne na mě ze shora opět zavolal. Bez jakéhokoli rozmyšlení jsem vyskočila a byli jsme zase spolu. Strávili jsme spolu celý krásný den povídáním a poznáváním se navzájem. Ale stále mi nešlo skloubit to, jak se ke mně choval on, a to, co jsem o něm slyšela od svého Pána. Ten by mi nikdy nelhal. Nechápala jsem to, ale když jsem se dívala do jeho krásných, úžasných tmavých očí, nepřemýšlela jsem už nad ničím. Když se začalo stmívat, byl čas se rozloučit, ale vůbec se mi nechtělo. Na rozloučenou mě pevně obejmul a políbil na čelo, cítila jsem, jak můj obličej rudne a přihloupale se na něj usmívám, úsměv mi oplatil.

„Uvidíme se i zítra! Budu tu na tebe čekat, sejdeme se zde zase v poledne, už se na tebe těším!“ řekl a pohládl si s mými vlasy. Přikývla jsem.

Chytnul mě za ruku s tím, že mi pomůže zpět s návratem do knihy, jemně a zároveň pevně mi svíral ruku a já začala pro-

ZÁJMY STUDENTŮ

lézat stránkou, když v tom mě najednou z ničeho nic pustil a zmizel. Já dopadla na zem tvrdě jako minule, ne-li hůř, a koukla se nahoru. Můj Pán mezitím přišel, ale nevšiml si, že nejsem na svém místě.

Celý zbytek dne pro mě byl jako věčnost. Jako kdyby se čas tak desetkrát zpomalil. I když jsem zrovna měla práci, čekání mi to nezkrátilo. Ráno jsem celá netrpělivá vstala dřív než jindy. Nemohla jsem se dočkat, až se zase uvidíme. Bylo mi s ním jedinečně, nedokázala jsem to ani slovy popsat. Prostě to byla láska, milovala jsem ho. A jen co mi hlavou prolétla tato slova, zarazila jsem se. Ano, to je ono! To, co k němu cítím, je láska... Tak proto jsem vždy z našeho setkání úplně mimo. Dnes se mu s tím svěřím, co k němu cítím a zeptám se ho, jestli to samé cítí on ke mně.

Pán zabouchnul dveře. Ticho se rozlehlo po celé místnosti. Rychle jsem se chopila příležitosti a vyskočila z knížky. Dnes jsem tu poprvé byla první, tak jsem si to užívala. Začala se ve mně hlodat nervozita a tep se mi zvyšoval. Z čeho mám takový strach? Vždyť je to den jako každý jiný, kdy se potkáme a budeme se spolu mít dobře. Kéž by to takhle šlo napořád a ne jen na pár tajných hodin. Chtěla bych s ním být po zbytek svého života, ale to v tomto světě nejde.

Procházela jsem se po kancelářském stole a přeskakovala všelijaké tužky a propisky. Narazila jsem také na štítek papíru, Pán měl velice elegantní a upravené písmo. Už jsem celý stůl obešla asi čtyřikrát dokola a Sobectví stále nikde. Třeba zaspal, nebo mu do toho něco vtlálo.

On se tu už určitě brzy ukáže, každý občas může mít nějaké zpoždění, vždyť mi to přeci slíbil.

Dveře se otevřely takovou rychlostí, že se zastavily až o vedlejší stěnu. Ale ne! Můj Pán! To snad ne, stojí ve dveřích! Ale co tu dělá? Vždyť má být pryč, nebo to už je tolik hodin? Co teď budu dělat, nemohla jsem sebou ani hnout, nešlo to. Zdřevěněly mi nohy, nemohla jsem popadnout dech, začaly mi mrznout ruce. Možná když se ani nepohnu, nevšimne si mě.

„To snad není pravda!“ rozlehl se Pánův hlas po celé místnosti. Tak si mě všimnul, co budu dělat? „Dokonalosti, co jsi to proboha provedla?“ Pán ke mně přišel a ze shora na mě koukal. Jeho hlas zněl zarmouceně. Začala jsem cítit, jak mi po tvářích stékají slzy. Byly tak studené a hořké.

„Ty ses do něj zamilovala...“ jeho hlas utichl a Pán začal nabírat dech. „Copak jsem tě před ním dostatečně nevaroval? Je to Sobectví! Myslí jenom na sebe, mít rád tě mohl, ale nikdy ne tolik jako sebe. Takový prostě on je! Sobec...“ A z jeho očí se začala valit první slza. Podrazila jsem ho, měla jsem ho poslouchat. Ale pravda, kterou jsem před chvílí zjistila... Prosím, ať je tohle všechno jen jeden hloupý sen. Já měla pocit, že on mě má také rád, možná že i víc než jenom rád. Jestli je tohle všechno pravda, co můj Pán říkal, pak jsem se v něm tedy pořádně spletla. Zničila jsem vše.

„Ach Dokonalosti, budu tě... budu tě muset...“ snažil se svůj hlas uklidnit a setřít všechny své slzy, „potrestat, a to

trestem nejvyšším. Budu tě muset vložit do Uzamčené knihy!“

„Uzamčená kniha? Prosím, ne!“ O uzamčené knize jsem toho už také něco málo slyšela. Jde o stav ničeho, uzavírají se tam vlastnosti jako já. Ty, které nedodržely slib a porušily některý ze zákazů. Pokaždé je tam musí vložit Pán, který ji stvořil, a vlastnost je tam pak navěky uzamčená a už se nikdy nedostane ven. Je to život o ničem. Život, v němž neplyne čas, ani den a noc, kde vás už nikdo do svých knížek neobsadí, kde bude... NIC.

„Ach, tak moc mě to mrzí...“ špitla jsem se svěšenou hlavou a mé slzy skanuly na mé krásné nohy.

„Moc mě to mrzí, já musím dodržovat náš řád, musím to udělat já, nikdo jiný. Teď už se nedá nic dělat,“ vzal mě můj Pán do dlaně a nesl přes celou místnost do rohu, kde neležely žádné knihy... až na jednu jedinou. Byla celá temně černá, její listy byly černé a její zámek byl ze starého zašlého zlata.

Dostala jsem z ní strach, kéž by tu byl on, aby mě zachránil. Kéž by se dal vrátit čas a udělala bych všechno jinak. Ale když se nad tím zamyslím, ničeho z toho nelituji. Jen díky němu jsem poznala něco, jako je láska. Jen díky němu jsem se mohla chovat jako člověk a dělat si to, co doopravdy chci já. Nikdy nebudu litovat toho, že jsem se podívala do těch jeho nejdokonalejších tmavých očí. Nikdy nebudu litovat těch odřenin, které se mi přihodily a během chvilky

zase zmizely. Nikdy nebudu litovat toho času, kdy jsem už netrpělivě koukala z knížky, kdy už konečně dorazí, aby mi dodal odvahu a já mohla skočit. Dokonce ani nikdy nebudu litovat toho, že jsem to jeho „Hej ty!“ uslyšela.

Pán odemknul zámek a otevřel knížku. Nalistoval stránku někde uprostřed a podíval se na mě. Můj poslední pohled vyměněný s Pánem. Můj poslední pohled vyměněný s kýmkoliv. Zavřela jsem oči a Pán mě pustil. Letěla jsem z velké výšky a cítila poslední chvilky svého normálního života. Vítr foukal a cloumal celým mým tělem. Provětrával mi vlasy, jak mi tohle bude chybět.

Jak mi bude všechno tohle chybět.

Dopadla jsem na dno, otevřela oči a všude byla černočerná tma. Ano, jsem tu správně, jsem přesně tam, kde si doopravdy zasloužím být.

Lucie Smělá, G2

ROZCESTÍ

Pod pojmem pout' si představíme dlouhou, namáhavou cestu k cíli, jehož dosažení pro nás znamená ztělesnění Boží milosti a přítomnosti. Během této cesty lidé získávají zkušenosti a poznávají odvrácené i prozářené tváře života. Člověk přímo vyhledává příležitosti, aby mohl diskutovat s ostatními o překážkách i radostech, které mu putování přináší. Mělo by být povinností, aby se starší a světaznější podělili o nabyté duševní bohatství a směřovali mladé poutníky, často mířící nebezpečnými směry, kterých je životní stezka plná. Ti, kteří stojí teprve na začátku, se rozhodnou, zda a hlavně kým se nechají vést. Nestačí odcitovat něčí významná slova, musí se do nich vložit i láska pro druhé, odkaz prostým čtenářům či posluchačům. I dnes by měli být mezi prarodiči, sourozenci, otci i matkami věrozvěstové, šířitelé dobrých myšlenek.

Pramenem poznání může být příběh bezejmenné slečny, která sešla ze stezky k dospělosti. V domnění, že si trnitou cestu dospívání usnadní, zběhla ke zrádným močálům slibujícím dokonalost. Ani v nejmenším nedomýšlela číhající nebezpečí. Co by nestálo za to nepodstoupit kvůli nejvzácnějšímu z bájných pokladů, za kterým se lidé ženou celá tisíciletí?! Nikomu předem neřekla o svých záměrech a chtěla si toto malé tajemství uchovat pro sebe. Čím déle se nechávala svádět touto pěšinou, tím bylo obtížnější zůstat nohama na pevné zemi. Na hranici mezi lží a skutečným světem byl každý její krok nejistější. Podmanivý hlas ji však vybízel vpřed. Snad bludičky či jiné duše z močálu se za tím skrývaly. Ve vodách s lákavým, nemožným příslibem žilo slunce schované za vysokými stromy. Všudypřítomné šero prostoupilo po chvíli i dívku. Nevšímajíc si svažujícího se dna, prorážela kal směrem za utkvělou vidinou na druhém břehu. Zřetelný zlatavý záblesk jí přinášel uklidnění, že cíl je na dosah. Sebezáchova se v těchto okamžicích neodvažovala vytanout na pošetilou, mladou mysl. Tiše a plíživě začala stoupat i hladina bahnité vody kolem dívčiny boků. Tažena chtěla ze sebe vztekle strhávala lekniny, které jako by se jí snažily zastavit. Bláto jí špinilo tvář i šat a brodiví ptáci se stahovali k hnízdům ze strachu z hlučného a neznámého. V rukou i nohou už pomalu ztrácela cit. Celé tělo začalo pociťovat únavu z dlouhého, zběsilého honu za „lepším břehem“. Pochopila, že se dostala do pasti. Odkudsi našeptávaná slova byla klam a přelud. Rozhodnutí vrátit se na břeh přišlo příliš pozdě. Sleč-

na vzývala svá vlastní božstva, jako obětiny přísahala věrnost, modlila se o zásah vyšší moci. Ani vlastními slzami však všudypřítomnou bažinu nezředila. Až zoufalý výkřik nad hladinou přivolal pomoc z jiných sfér, z kruhu rodiny. S křikem vzlétl i houf velkých černých jeřábů hnízdících v rákosí. Dívku sevřela dusivá úzkost, když osaměla uprostřed potměšlého močálu.

Poplašené ptačí hejno bylo obrovské a vznášelo se jako temný mrak nad vsí. Jen málo vesničanů přešlo úkaz bez povšimnutí. Dívčina rodina rázem rozpoznala i nářek. Spěšně si vzali na pomoc zkušené průvodce. Ti znali lépe tyto zrádné vody a nehrozilo tedy, že by se v pokusu o záchranu mohli utopit. Do průvodu se začlenilo také několik obětavých přátel. A připojila se i hrstka zvědavců, kterým činilo zvláštní potěšení být svědky cizího neštěstí. Když dorazila celá skupina k močálu, sahala hladina dívce až po bradu. Byla vyděšená a ve skrytu jí byla nepříjemná náhlá pozornost, která se na ni upínala. Početná společnost nebyla vlastní tomuto opuštěnému cípu země. Břeh se nacházel zoufale daleko od středu. Oběma stranám bránila příliš rozsáhlá a neprostupná bahnitá plocha v tom, aby si mohli navzájem stisknout ruce. Vůdci vznášeli pokyny, volali a překřikovali se navzájem, zlí jazykové dívce spílali a blízcí plakali. V dívčině srdci se začala vzdouvat zlost, vztek na vlastní počínání, slabost, nepohodlí a bezvýchodnost přítomnosti. Jako malé vzdorovité dítě nechtěla dělat, co jí ti rádcové na břehu kážou a být zachráněna. Chtěla se osvobodit jedině svépomocí. Vzduch na nekonečné chvíli obtěžkala beznaděj.

Náhle dolétl k jejím uším ten nejnaléhavější ze všech hlasů. Matka. To maminka se snažila zachránit život, který dceři dala. S vypětím všech sil spolkla hořké mateřské slzy a pevným hlasem tlumočila vyřčené dobré rady. Vyvracela jí postupně víru v přelud, který tak pevně zakořenil v křehké půdě dívčí mysli.

Dlouho se dívka nemohla odhodlat k prvním tempům a opustit představu pokladu, vzdáleného už jen na půl cesty. Strach vrátit se zpět byl silným protiproudem, avšak kdyby ta nesmírně obtížná tempa neučinila a nerozhodně se zmítala na místě, hladina by se za ní zavřela. Vše by bylo nenávratně ztraceno. Klesla by na dno, tam, kam nechce klesnout nikdo z nás. Hnací silou pro ni byly povzbudivé výkřiky, úsměvy a nově vštěpovaná víra v sebe sama. Nechat se vést neznamená být pokoren. Bůhví, zda by se odehrálo šťastné shledání na

ZÁJMY STUDENTŮ

mělčině, kdyby nenašla zbytek sil pro změnu a přijetí dobré myšlenky. Nikdy už se do těch míst nevrátila a jiné před pomíjivým pokladem a skrytým nebezpečím varovala. Zůstala pokřtěna zkušeností, která jí byla životním ponaučením. To, co se odehrálo, bude vyprávět svým dcerám, a ony svým vnučkám a ty svým neteřím, aby se i ony nevydaly na scestí. Postupným vyprávě-

ním se močál změnil na les, les na hrad, hrad na město, město na ulici, ulice na hazard, hazard na alkohol, alkohol na drogy a drogy třeba na počítačové hry. Poselství je neměnné.

Magdaléna Nešněrová, D3

SEN

Na té škole nic zlé není
vrhnul jsem se do učení
Uprostřed té horečky
hltám čísla vzorečky

hltám čísla hltám slova
pak to sjedu celé znova
hlavu plnou jako sud
Na ja das is really good

Avšak náhle přišla změna
kdesi bije silný zvon
a má hlava naučená
slyší tenhle vlezlý tón

Ten mne vždycky ze sna tahá
chce mne dostat ze sna ven
Bránit se je marná snaha
a tak končí tenhle sen.

Matěj Dvořák, G4

SMART INFORMACE

Snapchat (původně Picaboo) je aplikace spočívající v posílání fotek.

Aplikaci vyvinuli Američané Evan Spiegel, Bobby Murphy a Reggie Brown.

Aplikace v současné podobě se vyvíjí od července 2011. Je velmi populární v USA, kde má asi 50 milionů uživatelů. Je postavena na principu, že člověk vyfotí nějakou situaci svým mobilním telefonem a pošle ji přátelům. Ti si ji mohou přidržet, jinak se maže. Mohou též odpovědět vyfocením jiné situace. Některé fotky je možné si ukládat do alba.

Aplikace je dostupná pro Android a iOS

YouTube je největší internetový server pro sdílení videosouborů.

Založili jej v únoru 2005 zaměstnanci PayPalu Chad Hurley, Steve Chen a Jawed Karim. V listopadu 2006 byl zakoupen společností Google za 1,65 miliardy dolarů (tehdy asi 37 miliard Kč).

Od 9. 10. 2008 má YouTube i české rozhraní.

Byla tak spustěná 25. služba Google v pořadí. Google kromě českého překladu serveru přinesl také spolupráci s místními partnery. Česko se stalo 22. zemí světa a desátou v Evropě, kde byl YouTube lokalizován.

Lucie Smělá, G2

Instagram

Je volně dostupná aplikace pro platformu iOS (Apple), Android a Windows Phone 8, která svým uživatelům umožňuje sdílení fotografií. K tomu je určena řada filtrů, které lze na pořízenou fotografii aplikovat. Snímky jsou ve čtvercovém formátu.

Projekt založili Kevin Systrom a Mike Krieger poté, co získali finanční prostředky. Původní projekt Burbn obsahoval řadu funkcí, nicméně po příchodu Mikea Kriegera se vývoj zaměřil pouze na mobilní fotografie, z čehož vzniknul

Instagram. Aplikace se objevila v obchodě App Store společnosti Apple 6. října 2010, v obchodě Google Play společnosti Google 3. dubna 2012.

Instagram

Recenze na jazz blues café U BÍLÝHO ČERNOCHA

POPIS: „Pohoda, jazz a žádnéj shon, jen ty, tvůj čaj, zní saxofon...“ Tak by se dala rýmem krátce a výstižně vyjádřit atmosféra U BÍLÝHO ČERNOCHA.

KDE: Najdete jej v prostorách KD Crystal v České Lípě (boční vchod z Klášterní ulice nebo od stadionu).

OTEVÍRACÍ DOBA: Od 16 hodin dlouho do noci! (Jen v neděli si bere i bílý černocho volno. ;))

PROSTŘEDÍ: Klub je stylově zařízen v kontrastní červené, černé a bílé barvě, přesně v duchu nápaditého loga. Nejen budoucím designérům může tak poskytnout inspiraci a prostor k přemýšlení. Pečlivě vybraná hudební kulisa bývá dílem historicky nejznámějších i současných jazzmanů, swingařů a bluesových hudebníků. Každá návštěva pro mě bývá příjemným, kulturně společenským zážitkem!

CO MŮŽE NABÍDNOUT: Díky programu vytištěnému a zveřejněnému na internetu si můžete udělat přehled, jaké koncerty se (napříč žánry) budou daný měsíc konat. Do klubu si ale můžete jít s přáteli posedět jen tak, na šálek originální, vlastní mleté kávy nazvané HIPSTER. Osobně oceňuji, že na nápojovém lístku se objevují nápoje, se kterými jste se jinde určitě ještě ne-setkali. Máte o důvod víc se sem vrátit a vyzkoušet je.

HISTORIE: Klub funguje od 1. 7. 2014 a stále se rozvíjí, od 19. 12. 2015 rozšířil své prostory o umělecky vyladěnou kavárnu JASS ART. O té napíšu pár řádek zase příště, protože za ty řádky rozhodně stojí!

Nechte se zlákat a rozbijte svůj všední týden něčím novým!

Doporučuje stálá zákaznice a klubová fotografa

Magdaléna Nešněrová, D3

U BÍLÝHO ČERNOCHA

